

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *armut* = ἀπίδιον.

1) Ἀπίδιον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Χαλδ.): Παροιμ. Ντὸ θὰ λές ἀτο μούτ μούτ, πέ ἀτο ἀρμούτ' (ἀντὶ νὰ τὸ λέγῃς μούτ μούτ εἶπέ το ἀρμούτ'. Πρὸς τὸν συγκεκαλυμμένως καὶ ἀσαφῶς ὁμιλοῦντα ὡς ὁ θέλων μὲν νὰ εἴπῃ τὴν λ. ἀρμούτ', περιοριζόμενος δὲ μόνον εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν αὐτῆς) Χαλδ. 2) Εἶδος βαρέος τουφεκίου ἔχοντος ὑποκόπανον ἀπιδοειδῆ Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Διδυμότ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λάστ.) κ.ά.: Ἄσμ.

Ἀρμούτι εἰς τὸν πόλεμο, νταλιάνι 'ς τὸ σημάδι καὶ καρποφίλι 'ς τὴν λαλιὰ σὰν τ' ἄξιμο παλληκάρι Λάστ.

Ἀρμούτι, ἔβγα 'ς τὸν πόλεμο, νταλιάνι, 'ς τὸ σημάδι Ἡπ. — Ποιήμ.

Βογγάει τ' ἀρμούτι τὸ παλαιό . . . ἐρρέκαξ' ὁ δερβίσης, ἀπλώθηκε ταπίστομα κι ἀκόμα μὲ τὰ νύχια κρατεῖ σφιχτ' ἀπὸ τὰ μαλλιά τὰ θυό του τὰ κεφάλια

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 203.

Βάζτε χούι χούι χούι! τρεῖς βολές, ρίξτε καὶ τρία ἀρμούτια καὶ εἰπέτε καὶ τοῦ τσέλιγκα παινετικὸ τραγοῦδι

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα, 2, 37.

ἀρμοχωρίζω Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ.) Ἰθάκ. ἀρμουχουρίζω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ῥομοχωρίζω Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμός καὶ τοῦ ρ. χωρίζω.

1) Ἀποσυντίθεμαι εἰς τοὺς ἀρμούς, ἐξαρθροῦμαι διαλύομαι Ἰθάκ.: Ἄσμ.

Πονκεῖ 'ναι λίγο τὸ νερό, θολὸ καὶ βουρκαμένο, κι ἂν εἶναι καὶ κάμμὰ σταλξά, εἶναι φαρμακισμένο, τὸ πίνουν νεγές καὶ κόβονται κ' οἱ νεοὶ κι ἀρμοχωρίζουν (πρόκειται ἐν τῷ μοιρολ. τούτῳ περὶ τοῦ ὕδατος τοῦ Ἄδου).

2) Κατακερματίζομαι, κομματιάζομαι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Καλαμ. Μυριόφ.): Ἀρμοχωρίζ' τὸ κασέρ' Καλαμ. Μυριόφ. Ἀρμοχώρ' σε τὸ παννὶ αὐτόθι.

ἀρμύρα ἡ, ἄλμυρα Πόντ. (Κερασ.) ἀρμύλα Κῶς Σέριφ. ἀρμύρα σύνθηθ. καὶ Τσακων. ἀρμ'ρά Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρός.

1) Ἡ ιδιότης τοῦ ἄλμυροῦ πράγματος, ἄλμυρότης, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Δὲν τρώγεται τὸ φαεῖ ἀπὸ τὴν ἀρμύρα σύνθηθ. Συνών. ἄλνκότε, ἄλνκωσύνα, ἀρμυράδα, ἀρμυράλα, ἀρμυρὰ 2, ἀρμυρίλα.

2) Ὑδωρ περιέχον ἄλας, ἄλμη σύνθηθ. καὶ Τσακων.: Ρίχνω ἐλαῖες 'ς τὴν ἀρμύρα σύνθηθ. Ἡ ἀρμ'ρά τ'ς θάλασσας Λεῦκ. || Τὸ φαεῖ εἶναι ἀρμύρα (πολὺ ἄλμυρόν) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρμη 1. β) Θαλάσσιον ὕδωρ πολλαχ. καὶ Τσακων.: Ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀρμύρα κόντεψα νὰ πνιγῶ (πιὼν πολὺ ὕδωρ κατὰ τὸ κολύμβημα κόντεψα κτλ.) πολλαχ. Νὰ ἀποσοῦμε τὰ χκηνὰ τὰν ἀρμύρα (νὰ πάμε τὰ γίδια εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ποτισμὸν) Τσακων. γ) Ἄλας ἀλιπάστων ἐδωδίων πολλαχ.: Ν' ἀγοράσῃς σαροδέλλες χωρὶς ἀρμύρα. δ) Πηγὴ ὕδατος ὑφαλμύρου Σῦρ. ε) Ἄλας Ἀθῆν.: Φρ. Βάζει πολλὴ ἀρμύρα 'ς τὰ λόγια του (ἐπὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ). 3) Πᾶν ἐδώδιμον ἄλμυρόν, οἶον ἀλίπαστοι ἰχθύες Δαρδαν. Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Μάν.) κ.ά.: Θέλω ἀρμύρα ν' ἀρμυρίσω (θέλω νὰ φάγω ἀλίπαστον ἰχθύν) Μάν. || Παροιμ. φρ. Ἀρμύρα κι κρουνητῆρα (τὰ ἄλμυρά ἐδέσματα θέλουν οἶνον) Καταφύγ. Συνών. ἀρμυρὰ 2β. 4) Ἐδαφος ἀλατούχον εἴτε παράλιον εἴτε μὴ, γῆ ἄλμυρά Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κύνθ. Πελοπ. (Λακων.) Σάμ. κ.ά.: Ἐδῶ εἶναι ἀρμύρα Κύνθ. Ἀρμύρες βρίσκονται τσαὶ 'ς τὸ βοννὸ Κάρυστ. Ἡ λ.

καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρμύρα Ἀντίπαρ. Μῆλ. Σῦρ. Ἀρμύρες Μῆλ. Πελοπ. (Γύθ.) Ἀρμύρις Ἡπ. Λῆμν. 5) Πάχνη Σέριφ.: Ρίχτει ἀρμύλα καὶ πῆσ-σει. 6) Τὸ φυτὸν Θήσειον τὸ ταπεινὸν (Theseium humile) τῆς τάξεως τῶν σανταλωδῶν (santalaceae) Πάρ. (Λεῦκ.) κ.ά. Συνών. ἀγριολεινάρι 2α, ἀρμυρήθρα 3. 7) Τὰ ἐξῆς θαλασσόφιλα τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae)

α) Ἀρθροκνήμη ἡ ποώδης (arthrocneumum herbacea) καὶ ἀρθροκνήμη ἡ θαμνώδης (arthrocneumum fruticosa) πολλαχ. Συνών. ἀρμυρίδι 1, ἀρμυρίκα 1. β) Σοδαία ἡ θαμνώδης (suaeda fruticosa) πολλαχ. Συνών. ἀρμυρίδι 2, ἀρμυρίκα 2, ἀρμυρίκι. γ) Τὸ φυτὸν κρήσσα ἡ κοινὴ (cressa Cretica) τῆς τάξεως τῶν περιελλοκαυλωδῶν (convulvaceae). Συνών. ἀρμυρήθρα 2.

ἀρμυράδα ἡ, Ἀνδρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Κύπρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀρμύρα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τσαὶ μὲν σπαθκεῖν τοῦ χάρισε τσαὶ τῶν τοῦ θηρίου, ἀπὸ τὸ γαῖμαν τὸ πολὺν ὁ κόσμος ἐπληθύστην, ἀπὸ τὴν ἀρμυράδαν τον ὁ μαῦρος του διψάστην

Κύπρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κῶς.

ἀρμυράλα ἡ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τῆς καταλ. -άλα.

Ἀρμύρα 1, ὁ ἰδ.

ἀρμυρὰ ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμύρα καὶ τῆς καταλ. -εῖα.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ 1) Ἀτράφαξις ἡ ἄλιμος (atriplex halimus) τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμυρήθρα 4. 2) Κρήσσα τὸ παράλιον (crithmum maritimum) τῆς τάξεως τῶν σκιοδιοφόρων (umbelliferae). Συνών. ἀρμυρίκα 3. [**]

ἀρμυρήθρα ἡ, Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Σκίαθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμύρα καὶ τῆς καταλ. -ήθρα.

Τὰ ἐξῆς θαλασσόφιλα φυτὰ 1) Μηδικὴ ἡ παράλιος (Medicago marina) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) ἡ ἄλλως ἀρμυρήθρα τοῦ πελάγον. 2) Κρήσσα ἡ κοινὴ (cressa Cretica) τῆς τάξεως τῶν περιελλοκαυλωδῶν (convulvaceae). Συνών. ἀρμύρα 7 γ. 3) Τὸ φυτὸν Θήσειον τὸ ταπεινὸν (Theseium humile) τῆς τάξεως τῶν σανταλωδῶν (santalaceae). Συνών. ἀγριολεινάρι 2α, ἀρμύρα 6. 4) Ἀτράφαξις ἡ ἄλιμος (atriplex halimus) τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae). Συνών. ἄλιμα 1, ἀρμυρὰ 1, βρομόχορτο. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) [**]

ἀρμυρία ἡ, ἀρμυρία Πελοπ. (Μάν.) ἀρμυρία Τσακων. ἀρμυρία Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπ. (Καρδαμ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄλμυρία.

1) Ὑδωρ περιέχον ἄλας Τσακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρμη 1. 2) Ἡ ἄλμυρά γεῦσις Πελοπ. (Καρδαμ.) Τσακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμύρα 1. β) Πᾶν ἐδώδιμον ἄλμυρόν Πελοπ. (Μάν.): Πεθνμάω νὰ φάω ἀρμυρία. Συνών. ἀρμύρα 3. 3) Τόπος παράλιος κατακλυζόμενος ὑπὸ θαλασσίου ὕδατος Εὐβ. (Κάρυστ.) — Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀρμυρίδα.

ἀρμυρίδα ἡ, ΣΔραγούμ. ἐν Ἀθηνᾶ 28,311.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἀρμυρία 3, ὁ ἰδ.

